

Lene sprang til for at redde fabrikken

I 1978 valgte Lene Emtkjær at springe til og overtage ledelsen af Bonnet Maskinfabrik. Dermed blev hun fjerde generation på lederposten, og femte generation er kørt i stilling.

Det skete som altid uventet. I 1978 blev Lene Emtkjærs bror, Ejvind Emtkjær, syg og døde pludseligt på grund af en svulst i hjernen.

Han efterlod den familieejede Bonnet Maskinfabrik, og derfor måtte Lene Emtkjær springe til og overtage ledelsen med kort varsel.

Hun valgte at påtage sig rollen som erhvervsleder af frygt for, at den gamle familievirksomhed ville gå til grunde, og det ville hun forhindre. Fabrikken skulle have en chance for at overleve, og vingerne viste sig da også at kunne bære.

I dag er fabrikken flyttet ind i nye bygninger syd for Bonnet by, og virksomheden beskæftiger 12 ansatte. Processen har dog været hård og tidskrævende, erkender Lene Emtkjær.

Bonnet Maskinfabrik er et familieforetagende. Det blev stiftet i 1890 af Lene Emtkjærs oldefar og er videreført i familien frem til i dag. Femte generation er allerede kørt i stilling.

I 1978 var Lene Emtkjær uddannet som teknisk assistent, men var tilknyttet fabrikken, idet hun en gang om ugen ordnede fabrikens regnskaber. Det var dog meget begrænset, hvad hun kendte til selve produktionen. Da hendes bror døde, stod faderen uventet tilbage med fabrikken.

- På det tidspunkt var min far 68 år og var egentlig på pension. Derfor undersøgte vi, om en fætter eller min mand var interesserede i at overtage, men de turde ikke binde an med foretagendet. Jeg frygtede derfor, at fabrikken ville gå i sig selv, siger Lene Emtkjær.

Opvækst på fabrik

Derfor overvejede hun at springe til som ny leder. Faderen havde ingen betænkeligheder ved at overlade ledelsen til en kvinde, selv om det dengang ikke var helt almindeligt. Holdningen blev måske hjulpet på vej af, at hendes mor havde været den første kvinde i det lokale sogneråd.

Lene Emtkjær tænkte dog situationen grundigt igennem. Dengang havde hun arbejde på Kystinspektoratet, hvor hun var leder af tegnестuen. Desuden var der de to børn på et halvt og fem år at tage hensyn til, men børnenes tarv gav dog ikke anledning til den store bekymring.

- Jeg var jo selv vokset op sammen med fabrikken. Da jeg var lille, legede jeg meget i værkstedet. Jeg fik lov til det hele, og min fantasi fik lov til at udvikle sig. Det var meget kreativt og spændende at gå ud og tale med de seks lærlinge, vi havde på fabrikken. Dengang boede lærlingene jo hos vores familie, så det var meget specielt, siger Lene Emtkjær.

Ganske vist betegner hun sig selv som lidt af en vild krabat, der inden sin seks års fødselsdag nåede at brække en arm, da den røg ind i en drejebænk. Det førte til et måned langt ophold på sygehuset, men det var trods alt et enkeltstående uheld.

- Jeg føler selv, jeg har haft en dejlig opvækst ved at være med i fabrikken. Jeg mente, at mine egne børn også kunne være med i arbejdet, lære nogle af kunderne at kende og få en fornemmelse af, hvad

arbejde er. Så jeg valgte at tage et halvt års orlov og forsøge mig som leder af fabrikken, siger Lene Emtkjær.

På bar bund

Med en uddannelse som teknisk assistent var der dog meget, hun skulle lære fra bunden. Hun kendte kun fabrikken gennem regnskabsbøgerne og måtte derfor sætte sig ind i mange, nye arbejdsgange.

- Det har nok været det sværeste, men jeg har læst mig til meget. Og heldigvis havde jeg de første par år min far som støtte. Det var en meget stor hjælp, siger Lene Emtkjær, der erkender, at hun ikke havde klaret det uden den store opbakning fra familiens side.

- Jeg har aldrig været bange for at prøve noget nyt, men det var en stor opgave. Det værste var, at du aldrig havde fri, selv om du gik hjem. Du kunne arbejde 10-11 timer, og så var der alligevel et spån på en tandhjulsfræser, der skulle skiftes, eller andre opgaver i produktionen, der skulle klares ud på de sene timer, siger Lene Emtkjær.

Hun vidste dog hvad hun gik ind til, da hun overtog ledelsen.

- Min far arbejdede jo også døgnet rundt, men han fik dog også tid til andre ting som at tage på fiskeri i sin båd. Det er nok mest gået op i arbejde for mig, men der har da været tid til at rejse ind i mellem, siger Lene Emtkjær.

Selv om hun uventet tog ansvaret på sine skuldre, føler hun dog ikke, at hun har mistet noget af den grund.

- Heller ikke i forhold til børnene. Dengang lå fabrikken ved siden af mine forældres hus, og derfor har min mor hjulpet meget med at passe dem, når de kom hjem fra skole. Så var det også nemt for dem at få fat i mig, hvis det var nødvendigt. Der har måske været nogle andre interesser, det er gået ud over, men så har jeg til gengæld fået så meget andet, siger Lene Emtkjær.

Generationsskifte

Hun kan i dag se tilbage på en virksomhed, der er vokset i hendes år som leder. Da hun overtog maskinfabrikken var der blot fire ansatte på virksomheden, men i dag er der 12 heltidsansatte. Desuden er fabrikken flyttet i nye lokaler uden for byen, og der er investeret store beløb i nye maskiner.

I dag er næste generation desuden på vej ind i virksomheden.

Sønnen Lars Bo overtog 1. januar officielt 49 procent af aktiekapitalen, medens Lene Emtkjær fortsat ejer de sidste 51 procent. Dermed er vejen banet for generationsskiftet, men det betyder ikke, at Lene Emtkjær er på vej ud af virksomheden.

- Jeg er 58 år, men har ingen planer om at stoppe, når jeg bliver 60, siger Lene Emtkjær. Derfor vil hun fortsat være direktør i firmaet i mange år endnu.

- Jeg skal heller ikke have en masse penge med ud af firmaet, den dag jeg stopper. Pengene skal forblive i virksomheden, for det er vigtigere for mig, at virksomheden består, siger Lene Emtkjær, der samtidig glæder sig over, at sønnen er på vej til at overtage virksomheden.

- Lars Bo blev træt af skolen efter tiende klasse, og derfor fik han valget mellem en læreplads hos en elektriker eller hos os som maskinarbejder. Han valgte fabrikken, og efterfølgende har han læst videre til maskiningeniør, fortæller Lene Emtkjær.

Siden har han blandt andet været ansat på vindmøllefabrikken Vestas, inden han blev headhuntet til et firma, der sælger højteknologiske værktøjsdele. Det har givet ham et godt kendskab til andre maskinfabriker, men i 1998 stod det dog klart, at han ville komme tilbage til Bonnet på et tidspunkt og deltage i ledelsen.

- Det ligger i baghovedet, at det er en familieejet virksomhed. Nu har jeg prøvet lidt forskelligt og fandt ud af, at det kunne være sjovt at være selvstændig i eget hus, fortæller Lars Bo.

Nyinvestering

At Lars Bo vil overtage på et tidspunkt, var en medvirkende årsag til, at Bonnet Maskinfabrik byggede nye lokaler på St. Bonnetvej, og siden har investeret i nye maskiner.

- Vi er i hård konkurrence med Kina, når det gælder kædehjul og tandhjul, og skal vi fortsat være med, har vi brug for at have nye maskiner. Derfor har vi hvert år købt nye, men vi er også afhængige af vore meget dygtige medarbejdere, siger Lene Emtkjær.

Bonnet Maskinfabrik har specialiseret sig i tandhjul. 60 procent af produktionen i dag er tandhjul, medens resten er bestillingsarbejder som underleverandører til andre virksomheder, blandt andre Vestas.

- Og når vi får så store ordrer, kan vi lave det rationelt, siger Lene Emtkjær.

Mor og søn har fordelt arbejdet imellem sig, så Lars Bo står for alt ude på værkstedet, medens Lene Emtkjær tager sig af den administrative del.

- Skal der udarbejdes tilbud, er det noget vi begge gør, siger Lene Emtkjær. Samtidig er arbejdspresset lettet noget fra hendes skuldre, og det har hun det fint med.

- Det er dejligt at få ham med, for han kommer med mange nye input. Og arbejdsdagene er blevet et par timer kortere, siger hun.

Lemvig Folkeblad, 08-06-2002